

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2016. gada 6. jūlijā iesniedza Højesteret (Dānija) – Assens Havn/Navigators Management (UK) Limited

(Lieta C-368/16)

(2016/C 314/18)

Tiesvedības valoda – dāņu

Iesniedzējtiesa

Højesteret

Pamatlietas puses

Prasītāja: Assens Havn

Atbildētāja: Navigators Management (UK) Limited

Prejudiciālais jautājums

Vai Regulas par jurisdikciju (Padomes 2000. gada 22. decembra Regula (EK) Nr. 44/2001⁽¹⁾ par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās) 13. panta 5. punkts, to lasot saistībā ar 14. panta 2. punkta a) apakšpunktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka cietušajai pusei, kam saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir atļauts iesniegt prasību tiesā tieši pret apdrošināšanas sabiedrību, kura nodrošina kaitējumu izraisījušās personas apdrošināšanas segumu, ir saistoša vienošanās par jurisdikciju, kas likumīgi noslēgta starp apdrošinātāju un apdrošinājuma ņēmēju saskaņā ar Regulas par jurisdikciju 13. panta 5. punktu, to lasot saistībā ar 14. panta 2. punkta a) apakšpunktu?

⁽¹⁾ OV 2001 L 12, 1. lpp.

Prasība, kas celta 2016. gada 7. jūlijā – Spānijas Karaliste/Eiropas Parlaments

(Lieta C-377/16)

(2016/C 314/19)

Tiesvedības valoda – spāņu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Spānijas Karaliste (pārstāve – M. J. García-Valdecasas Dorrego)

Atbildētājs: Eiropas Parlaments

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Uzaicinājumu izteikt ieinteresētību – Līgumdarbinieki – I funkciju grupa – Autovadītāji (V/S) – EP/CAST/S/16/2016⁽¹⁾;
- piespriest Eiropas Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

1. **Pirmais pamats:** paredzot ierobežojumus attiecībā uz kārtību, kādā EPSO sazinās ar kandidātu, proti, nosakot, ka šai saziņai, ieskaitot pieteikuma veidlapu, jābūt tikai angļu, franču un vācu valodā, esot pārkāpti Regulas Nr. 1/58⁽²⁾ 1. un 2. pants, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas⁽³⁾ 22. pants un Civildienesta noteikumu 1.d pants;
2. **Otrais pamats:** prasot kādas otras Savienības oficiālās valodas pietiekamu prasmi, lai arī izraudzīto kandidātu veicamajā darbā tas nav vajadzīgs, esot pārkāpts Civildienesta noteikumos ietvertās Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 82. pants;

3. Trešais pamats: otrās valodas izvēli nepienācīgi sašaurinot tikai ar trijām valodām, proti, angļu, franču un vācu valodu un tādējādi izslēdzot pārējās Eiropas Savienības valodas, esot pārkāpti Regulas Nr. 1/58 1. un 6. pants, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 22. pants, Civildienesta noteikumu 1.d panta 1. un 6. punkts un Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 82. pants;
4. Ceturtais pamats: angļu, franču un vācu valodas kā otrās uzaicinājuma valodas izvēle esot patvaļīga un radot Regulas Nr. 1/58 1. pantā, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 22. pantā un Civildienesta noteikumu 1.d panta 1. un 6. punktā aizliegto diskrimināciju valodas dēļ.

⁽¹⁾ OV 2016, C 131 A, 1. lpp.

⁽²⁾ Regula Nr. 1, ar ko nosaka Eiropas Ekonomikas kopienā lietojamās valodas (OV 1958, 17, 385. lpp.; Īpašais izdevums latviešu valodā, 1. nod., 1. sēj., 3. lpp.), kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Padomes Regulu (ES) Nr. 517/2013 (OV 2013, L 158, 1. lpp.).

⁽³⁾ OV 2016, C 202, 389. lpp.

Prasība, kas celta 2016. gada 8. jūlijā – Eiropas Komisija/Vācijas Federatīvā Republika

(Lieta C-380/16)

(2016/C 314/20)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji – M. Owsiany-Hormung un M. Wasmeier)

Atbildētāja: Vācijas Federatīvā Republika

Prasītājas prasījumi:

- izslēdzot no īpašā režīma ceļojumu aģentūrām ceļojuma pakalpojumus nodokļa maksātājiem, kuri šos pakalpojumus izmanto savam uzņēmumam, un atļaujot ceļojumu aģentūrām, ciktāl minētais režīms ir piemērojams šīm aģentūrām, summu, kurai uzliek nodokli, noteikt vispārīgi pakalpojumu grupām un par katru taksācijas periodu, atbilstoši Līguma par Eiropas Savienības darbību 258. panta pirmajai daļai Vācijas Federatīvā Republika neesot izpildījusi pienākumus, kas tai paredzēti Pievienotās vērtības nodokļa sistēmas direktīvas (Direktīva 2006/112/EK) 73. pantā, kā arī 306.–310. pantā;
- piespriest Vācijas Federatīvajai Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāja apgalvo, ka Vācijā paredzētais regulējums par pievienotās vērtības nodokļa aprēķināšanu ceļojuma pakalpojumiem neesot atbilstīgs Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīvai 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu ⁽¹⁾. Šīs direktīvas 306.–310. pantā ir paredzēts īpašs režīms, saskaņā ar kuru ceļojuma pakalpojumus, kurus klientam [ceļotājam] ir sniegusi ceļojumu aģentūra, uzskata par vienu pakalpojumu. Vācijas tiesībās tas nepieļaujami netiekot ņemts vērā.